

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica" izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 1. sušca 1895.

List 9.

Papežev blagoslov.

Blagoslov je cerkveni obred, s katerim se sveti občutki budijo in milost Božja kliče nad blagoslovljenca ali blagoslovljence. V starem zavetu so patrijarhi dednega blagoslovljenca vverstili v posebno dotiko z obljubljenim Mesijem, postavljen je bil namreč blagoslovljenec v versto tistih očakov, iz katerih je imel Zveličar na svet priti. Zato je bil blagoslov častitljiv, sveto dejanje. V Mojzesovi postavi in v kerščanski Cerkvi je blagoslovna oblast lastnina duhovstva, sklenjena je z mašniško službo.

Blagoslov izhaja iz zaklada božjih milostij, kateri zaklad je izročen papežu z oblastjo ključev: „Tebi dam ključ nebeškega kraljestva“ . . . Ta zaklad je v papeževih rokah in papež deli škofom in drugim mašnikom oblast blagoslovljati. Tukaj velja pravilo, da ta oblast se daje posameznim v različni meri: kolikor na višji mašniški stopinji je kdo, toliko obširniša je njegova oblast in last do zaklada blagoslovilskih milostij v sveti Cerkvi. Zato je blagoslov, ki ga daje škof, višje ceniti, kakor blagoslov prostega mašnika, in blagoslov od papeža višje kakor blagoslov od škofov. Visoka veljava in častitljivost, ktero imajo škofje v sveti Cerkvi, in imenitni škofovski pomen v napravi zveličanja nam pojasnjuje, zakaj da so verniki od najdavnjših časov močno želeli škofov blagoslov prejeti. To se vidi tudi zdaj n. pr. ob časih birmovanja, to se vidi v Šenklaški cerkvi, kadar škof v cerkev pridejo ali odhajajo, ker vsi verniki poklekujejo, ko škof grede ljudstvo blagoslavlja. Za vsakega pravega vernika je to ginljivo.

Toliko bolj jasno je, da blagoslova samega sv. Očeta so verniki vselej še bolj želeli, zlasti

blagoslov za zadnjo uro. Nadvojvoda Albrecht je v mestu Arku one dni serčno želel in prosil papeževega blagoslova: prejel ga je in posebej že v svojih smertnih slabostih je naročil, da naj zahvalo za blagoslov pošljejo sv. Očetu Leonu XIII. In tako neštivilni drugi. Kadar mašniki obhajajo kak jubilej, ali če verli katoličani imajo kak imeniten shod, večidel prosijo papeževega blagoslova za srečen izid. To pa po pravici, ker v najvišjem mašniku se zedinja polnost cerkvenega milostnega zaklada, iz katerega on zajema. Kdo tedaj ne spozna, kako visoko ceniti in spoštovati mora sleherni katoliški, sleherni kerščanski vernik blagoslov sploh, še najbolj pa blagoslov papeža samega. Sv. Oče dajo trikrat v letu blagoslov vesoljnemu kerščanskemu svetu (urbi et orbi), namreč, veliki četrtek, na veliko noč in na vnebohod. Škof pa dajo dvakrat v letu papežev blagoslov s popolnim odpustkom tistim, ki vredno opravijo spoved in sv. Obhajilo in so takrat pri škofovi veliki maši. Kdor je opazoval, je videl o teh prilikah, da je natlačeno-polna šenklaška stoljnica: eden stoljnih kapelanov gre po pontifikalni maši na leco, bere papeževo pismo, škof sami molijo besede očitne spovedi in potem v papeževem imenu dajo blagoslov s popolnim odpustkom.

Tudi se zgodi, da kateri katoliških duhovnov, ki roma v sveto mesto, sprosi od sv. Očeta oblast dati papežev blagoslov, n. pr. župnik duhovnjanom, kak samostanski spovednik ali višji dotičnemu samostanu.

Sveti Oče blagoslavlja le vredne: ako bi se namerila kako pomota, tega niso krivi papež, — saj tudi grešnik utegne celo odvezo prejeti nevredno in bogoropno. Ob novem letu 1866 je

je francoski poslanec sv. Očetu srečo vošil. Rekel je poslauec o tej priliki, da bode prav zelo srečen, ako sme cesarju Napoleonu pisati, da sveti Oče blagoslové njega, cesarico in cesarjeviča. Sv. Oče Pij IX so odgovorili in rekli: „Blagoslovim cesarico, ker mi je pisala več pisem, polnih najbolj blazega serca do Mene, ker je velikodušno pripomogla k Petrovim darilom in slednjič, ker si prizadeva, da sredi med skrajno spridenim dvorništvom ostane kristijana. Blagoslovim cesarskega princa, ker je še nedolžen in ker želim, da bi hodil pota svoje matere.“ — „In ali ne smem naznaniti, da ste Sveti Oče, blagoslovili tudi cesarja?“ — „praša poslanec. — „Gospod poslanec, telegraf bode to pač naznanil: to je njegova navada.“ — In ali smem tudi jaz ravno to naznaniti, kar telegraf?“ — „Ne: razun ako bi hoteli lagati. Jaz za zdaj ostanem pri tem, da za cesarja molim veliko molim zanj.“

Vprašam: Ali niso to častitljive besede? Kje na svetu je mož, kateri bi imel serčnost v tacih okoliščinah tako govoriti, kakor tukaj namestnik Kristusov? Blagoslov Božji, blagoslov S. Očeta Leona XIII bodi med nami in vekomaj naj nad nami ostane!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz St. Vida nad Ljubljano. — „Marija v tebe upam, — o sladko tolažilo.“ Po sv. Alf.

Za časa zemeljskega bivanja našega Boga in Zveličarja vidimo trume vsakoverstnih bolnikov, be-težnih, umirajočih, zbranih okoli Njega, da jih Njegova božja moč ozdravlja ali oživlja; — leži pa tudi še danes bolno človeštvo pri nogah preblazene Device Marije, Matere njegove, proseč s priserčnim zaupanjem mogočne njene priprošnje pri Sinu.

Gotovo se ti je že kdaj, spoštovani čitatelj, svete ginjenosti radovalo serce, ko si videl v priserčno zaupljivi molitvi vtopljeno zbrano in klečečo množico, videl bogate, revne, stare, mlade, večidel v stiskah, telesnih in dušnih, pred milostno podobo Matere Marije na kaki božji poti. (Tu ti molijo v veliki pobožnosti prelepe cerkvene molitve, kakor: Češčena bodi Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše . . . , tam zopet slavé in časté v lepih domačih pesmih Marijo ter se ji tako priporočajo, kakor v oni sv. Alfonsa: „Marija v tebe upam, o sladko tolažilo — v tebi ohladilo, serce se moje bo.“) O zares, Marija je mati svetega upanja, vskliknil sem že večkrat navzoč enakim lepim prizorom: Resnične so besede sv. Cerkve, katere Mariji na jezik poklada: Jaz sem mati lepe ljubezni, strahu in spo-znanja in svetega upanja.

Bilo je v spomladi pred 28 leti, ko je bila cerkvena na božji poti v Brezjah na Gorenjskem nek-kega jutra natlačeno polna. V globoki iskreni pobožnosti pokladali so goreči častilci preblazene de-

vice svoje zdihe in prošnje na altarček milostne po-dobe „Marije-pomagaj.“ Tik stene blizu altarčka milostne podobe klečala, ali bolje reči, sedela je mlada deklica, doma z Gorenjskega, ki je vidno vsa prevzeta pobožnosti in velikega zaupanja na pri-prošnjo čudežne „Marije-pomagaj“ prosila milosti ter zdravja. Komaj 20 let stara, imela je že 4 leta bolno desno nogo in kazalo je vse, da ne bo za ni-kako delo na svetu, če tudi ozdravi. Vsa desna noga bila je otekla, na verhu noge pri perstih pa odperto, da ji je, kakor pravijo, ven teklo. Poskusila je mar-sikatero zdravniško pomoč, a nič ji ni pomagalo. Zdravniki ji svetujejo, naj gre v bolnišnico, da ji bodo nogo odrezali, ker, kakor so rekli, bolezen je v kosti. Nastopilo je sedaj peto leto njenih bolečin, sklenila je, da se hoče podati domu k svoji materi, dosedaj namreč je bila še v službi, katero je tako reči le po eni nogi z veliko težavo in med silnimi bolečinami mogla opravljati. Ravno v tem času je bilo, ko se ji neko noč v spanji prikaže „Marija-pomagaj“ v podobi, kakoršna je na Brezjah, ter jo opomni ali ji svetuje, naj gre na to božjo pot in dobila bo zopet zaželjeno zdravje. Takoj, še tisti dan poda se na pot z neko svojo tovaršico, sama si ni upala zaradi slabosti. Štiri do pet ur sta hodili, da sta do večera prišli na Brezje, še nekaj molili v cerkvi pred milostno podobo, potem pa v hiši blizu cerkvice prenočili. Drugo jutro sta zgodaj v cerkvi pri več mašah prav goreče molile za ozdravljenje bolne noge, ter se potem vernile vsi potolaženi, z velikim zaupanjem na pomoč in priprošnjo „Marije-pomagaj.“ Po 5 urah hoda prišli sta domov, in dasi je bila noga močno utrujena, ne čuti bolnica nobenih bolečin prvo noč. V drugi noči pa hoče svojo bolno in še oteklo nogo lahno vzdigniti, in kako se začudi, sama sebi ne verjame: noga je popolno splahnila, popolnoma zaceljena, ozdravljena. Samega veselja ne more spati, pokliče tovaršico, vidite nogo popolno zdravo, poklekneti in moliti s priserčno zahvalo do preblazene Matere Marije-pomagaj. Kmalu potem se gre zopet zahvalit na Brezje in od tistega časa ob-išče, če je le mogoče, vsako leto milostni kraj na Brezjah, noga pa je ves čas popolnoma zdrava, tako, da ji je mogoče pošteno preživiti se v bolj lahki službi.

Pripovedovala je to čudežno ozdravljenje svoje koj potem nekemu gospodu duhovnu na Gorenjskem, kateri ji je svetoval, naj ves ta dogodek očitno na-znani. Oseba tega ni koj storila ker, kakor sama pravi, ni imela rada, da bi se bilo o nji govorilo.

V Škofji Loki v uršulinski cerkvi je bila 25. t. m. slovesna cerkvena maša za pokojnega nadvoj-vodo Albrehta. Preblagi vojni maršal je bil namreč o svojem času tudi med gmotnimi pomočniki pri na-kupu grajščine škofjeloške, ki je sedaj v posestvu nunskega samostana ter vravnana in kanonično ze-dinjena s samostanom za dekliške šole. (Znano pa morebiti ni še vsim, kako težko butaro so si s tem važnim pridobitkom same sebi naložile dobre re-dovnice, ki sicer toliko dobrega storé, zlasti mnogim revežem, ker troški so pri novi napravi sami na sebi veliki, zraven tega pa, kakor nam je znano, razode-vajo se vedno še nove neizogibne potrebščine. Blago dobro delo je torej, ako ondotnemu uršulinskemu sa-mostanu in cerkvi more kdo kako pomoč nakloniti, Vredn.)

Maribor. (Postni pastirski list.*) Mihael, po božji milosti in po božjem usmiljenju knez in škof lavantinski, mnogočastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

Predragi v Gospodu! Sveti Oče, naš srečno in slavno vladajoči papež Leon XIII so v svojem milem nagovoru do kardinalov dne 23. meseca decembra preteklega leta govorili o presvetem rešnjem Telesu, katero je središče in živež kerščanskega življenja, ki je zakrament edinosti in složnosti, miru in ljubezni. O enem so izrazili svoje veselje nad evharističnimi zbori,**) kateri so se poslednja leta versili tako svečano v čast in hvalo presvetemu rešnjemu Telesu v raznih mestih, n. pr. v Parizu, v Jeruzalemu, v Bruslju, v Neapolju, v Turinu in Milanu. Hvaležnost zahteva, naglašali so sveti Oče ob sklepu svojega ljubeznivega božičnega nagovora, hvaležnost zahteva, da se podvojijo sredstva in pomnožijo pripomočki v zadoščenje nečasti, ki se godi božjemu Sinu v tej nepopisni skrivnosti; in potrebnost sili, obračati se k Njemu z neomejenim upanjem, da si izprosimo prav obilno božje usmiljenje.

Te spodbudne besede najvišega pastirja in nezmotljivega učitelja naše sv. Cerkve so me napotile, da sem se odločil, v letošnjem postnem pastirskem listu govoriti vam, preljubi škofljani, ravno o zakramentu edinosti, miru in ljubezni, to pa zato, da bi vnel vam v srcih gorečo ljubezen do zakramenta ljubezni, in da bi kolikor največ mogoče pripomogel v zadoščenje nečasti, razžaljenj in groznih oskrumb, ki se nebeškemu Zveličarju pripravljajo v tej neizrekljivi, prečudežni skrivnosti.

V dominikanskem samostanu svete Marije Matere milosti v Milanu shranjujejo prekrasno nazidno sliko, izdelano od enega najslavnejših slikarjev. Kdor jo gleda, meni, da ne gleda umno premišljenega, vzvišeno čutnega in uzorno izveršenega umotvora človeškega, temveč da gleda, rekel bi, razodenje božje. To sem skusil in čutil vsaj Jaz, ko sem leta 1892. stal pred velikansko sliko in sem jo opazoval dolgo in dolgo. Ta mnogo občudovana podoba, po vsem svetu znana „zadnja večerja“ slovečega slikarja Leonarda da Vinci, predstavlja prav živo ves pomen in namen onega večno znamenitega Velikega četertka, ko je božji Zveličar s svojimi dvanajsterimi prijatelji obhajal zadnjo, pa tudi najblagonosnejšo večerjo.

Ljubljeni verniki! Vsakako čudežna je ona neslišano ponižna ljubezen, s katero je nebeški Učenik svojim učencem noge umival in poljuboval, ne prezrevši niti onega hudobneža, ki ga je kmalu zatem tako sramotno izdal s hinavskim poljubom, zares čudežna, pravim je ta ganljiva ljubezen; ali še večjega občudovanja vredna je ona prevelika dobrotljivost, s katero je Jezus pred smertjo podelil svojim kruh, ki jim je sladka hrana za večno življenje.

Nedomerno globoka je sicer darežljiva ljubezen, katero je najljubeznjivši Odrašenik sveta človeku izkazal s svojo prebridko smertjo; ali vsako leto ponavljajoč se presveti Veliki četertek nam stavlja pred oči dejanje ljubezni največjega prijatelja človeškega rodu, katero dejanje vsa druga dejanja nje-

gove ljubezni visoko presega in jih spopolnjuje. Zakaj, to delo je delo ljubezni, ki ne traja le kratek čas, kakor smert, temveč ono se razteza do konca vseh časov ter neprestano deli vernikom vseh jezikov, dob in krajev blaženi sad presvete daritve, od Jagnjeta božjega opravljene na križu verhu gore Kalvarije.

Z jasnimi in čudodelnimi besedami: *Vzemite in jejte, to je Moje Telo, katero bode dano za vas. Vzemite in pijte, to je Kri nove zaveze, katera bode za vas in za mnoge preliha v odpuščenje grehov.* (Mat. 26, 26—28.) *Tno storite v moj spomin.* (Luk. 22, 29) — s temi slovesnimi in večno blaženimi besedami, pravim, je Jezus Kristus, večni veliki duhoven po redu Melhizedekovem, apostolom in vsem njihovim pravim naslednikom v službi duhovni podelil skrivnostno oblast in moč, vedno ponavljati v cerkvi ta izredni čudež, katerega je storil pri zadnji večerji, spremenivši kruh v svoje presveto Telo in vino v svojo dragoceno Kri. Podarivši jim to izredno oblast, se je pa Jezus v ljubezni zavezal, da ostane tako dolgo med človeškimi otroci, doklerkoli bodo ti živeli na svetu.

Resnično, preljubi kristjani, to je ljubezen, kakoršne ni bilo in ne bode najti na zemlji. Gospod je svoje sicer vselej ljubil, pripazuje učenec ljubezni, sv. Janez, v prvi versti trinajstega poglavja svojega evangelija, toda ob koncu svojega trudapolnega, ves svet osrečevalnega življenja je svojo ljubezen do človeškega rodu pokazal najsijajneje s tem, da je postavil presveto večerjo, ta neminljivi, vekovečni spomin večne ljubezni božje. Zatorej pač ni lepšega, pa ni svetejšega predmeta, ki bi ga premišljevali v svetem postnem in velikonočnem času, kakor je neskončna ljubezen Jezusova v zakramentu altarja. Natanje spoznanje te tolike ljubezni more in mora nam duše in serca vnemati k hvaležni, delavni, neodjenljivi ljubezni do Jezusa.

Obuditi iskreno pobožnost in plamenečo ljubezen do zakramenta ljubezni, bodi zlasti sad Mojega letošnjega pastirskega pisma katerega podučne besede naj bogato blagoslovi včlovečena Beseda božja, Jezus Kristus, pastir in škof naših neumerjočih duš. (I. Petr. 2, 25).

Tantum ergo Sacramentum venerationem cernui!

Vsi ponižno počastimo ta presveti zakrament!

I.

Da, nedomerno velikost ljubezni, skrite v najsvetejšem zakramentu, vsaj nekoliko premerimo, premišljevali moramo, preljubi v Gospodu, osebo ljubečega in osebo ljubljenega, pa tudi posebni način, kako se razodeva ta ljubezen. Zakaj jasno je kakor solnce, čim večji in višji je tisti, kateri ljubi, in čim manjši in nižji je oni, kateri se ljubi, in čim očitneje se ljubezen izkazuje, tem večjega stermenja in občudovanja vredna je taka ljubezen. Premišljajmo po bliže to veselo resnico.

1. V najčastitljivšem zakramentu altarja resnično, stvarno in bistveno Pričujoči: je večni Sin nebeškega Očeta, je popolna podoba njegovega bistva, je čisti odsev njegovega veličastva. Po Njem je stvarjeno vse, in brez Njega ni storjeno nič, kar je storjenega, kakor piše pervak evangelistov, sv. Janez, v začetku svojega duhovitega evangelija (1, 3.) Tu je

*) Gratias intimas mittenti egregias litteras quasi Kosario II! Vr.

**) To je, zbori za čast presv. Rešnjega Telesa. Vr.

pričujoč Tisti, ki se je ponižal do smerti na križu, pa ga je Oče ponižal in mu dal ime, katero je nad vsa imena, tako da se v imenu Jezusovem vklanajo kolena vseh v nebesih, na zemlji in pod zemljo, kakor uči globokoumni učitelj narodov, sv. apostol Pavel. (Filiplj. 2, 9—15.) In tisti je tukaj pričujoč, kateri sedi, poln moči in veličastva, ob desnici nebeškega Očeta, kot zmagonosni poglavar sv. cerkve in kot naš srednik in kot prihodnji sodnik živih in mrtvih. Ali o kralj veličastva, kako malo, malo nam razkrivajo te slabe besede Tvoje sijajno čast in slavo, o kateri umevamo le toliko, da je neumevna.

In ta veličastni Gospod nebes in zemlje se skriva iz brezmejne ljubezni do človeka pod neznatno podobo kruha in vina. Globoka, nad vse misli in pojmove vzvišena skrivnost je sicer skrivnost včlovečenja Sinu božjega; vendar večja skrivnost je vsega počestvenja in moljenja vredni zakrament altarja. Kajti v skrivnosti včlovečenja je Jezus svetlost svojega božjega veličja zakril vsaj pod človeško podobo, v skrivnosti svetega rešnjega Telesa pa zakriva svojo božjo in človeško natoro pod mrtvimi podobami kruha in vina. Premišljeva je ta toli veličastni koli resnični čudež so se verli pisatelji katoliške cerkve, sveti očetje, spominjali prepomembnih besed Davida, neumerljivega pesnika na kraljevem prestolu, namreč: *Snominek svojih čudežev je postal milostlivi in usmiljeni Gospod. Hrano je polul jim, ki se ga bojé.* (Ps. 110, 4. 5.) In veliki svetnik Hiponski, slavljeni Avguštin, je izrekel derzovite besede: *Bog v svoji vsemoččnosti ni mogel dati več, v svoji modrosti ni vedel dati več, in v svojem bogastvu ni imel dati več, kakor ta čudapolni zakrament.* (Tract. 84. in Joannem). O kako veličasten, kako čudežen je vendar ta zakrament!

2. Ali, predragi kristijani, morje ljubezni božje v presvetem zakramentu altarja postaja še širje in globlje, ako pogledamo na tistega, kateremu velja ta ljubezen. Velja pa stvari, ki je prah in pepel; velja pa stvari nehvaležni, velja grešnemu, zadolženemu človeku. Ljubemu Zveličarju ni bilo dovolj, da je triintrideset let v bridkih stiskah in težavah prebival med grešniki in da je naposled za nje na križu v najhujših mukah umeril, temveč v svoji doveršeni, neizmerni ljubezni je hotel kervavo daritev, katero je opravil na Golgoti, na tem kraju največih bolečin, to spravno daritev je hotel, pravim, vedno ponavljati v nekervavi daritvi sv. maše v trajno zadoščenje in spravo za grešni človeški rod.

Kakor ne neha ljubo solnce, čeprav se skriva za gore, našim očem sijati, marveč z lučjo, katero oddaje mesecu in zvezdam, v tihih in jasnih nočeh razsvetljuje našo temno zemljo; jednako tudi Jezus Kristus, luč sveta, solnce duhov, po doveršenem zemeljskem teku nadaljuje svoje delo, ker se od solnčnega vzhoda do zahoda daruje Bogu pri sv. maši. (Mal. 1, 11), na tem ognjišču katoliškega bogočastja in ker prebiva v altarnem zakramentu, v tem solncu vsega cerkvenega življenja in rastenja, neprenehona, da razsvetljuje po grehu zatemnelega duha človeških otrok in da ogreva njihova v strasteh oterpnjena serca.

3. S tem pa še nikakor ni dovolj, predragi moji! Mnogo bolj še moramo občudovati usmiljenja polno dobrotljivost, katero nam razodeva najsvetejši

zakrament, ako pomislimo, na kateri način da se razodeva ta dobrotljivost.

Že to nam kaže zares velikodušno ljubezen, da v žaru in sijaju nebeške neumerljivosti poveljani Sin božji prihaja na besedo umerljivega človeka, katoliškega duhovna, na altar in sicer ne le v krasnih, umetno zidanih katedralah, temveč tudi v prostih cerkvah in majhnih kapelicah, v katerih se zbirajo prebivalci najrevnejšega sela. Še več. On, Gospod vojnih trum, prihaja na altar, postavljen na bojnem polju katoliških armad, pa prihaja na ladije katoliških narodov. On, ki je nekdanj zapovedal mir viharjem in valovom. (Mat. 8, 23—27.) Na visokih gorah in v globokih dolinah, na vseh morjih in v vseh delih sveta, povsodi se daruje v sveti maši Očetu nebeškemu — Svojim v časno srečo in v večno zveličanje. In kakor je nekdanj po Palestini, svoji domovini, hodil od mesta do mesta, od kraja do kraja, blagoslovljaje in dobrote deleč, tako še dandanes hodi in se daje svojim služabnikom nositi v slovesnih procesijah po mestih in poljih, pa se daje spremljati v krasne palače in borne bajte, v bolnišnice in ječe, v oddaljena zakotja in sela. Obišče pa človeka v trenutku, ki je odločilen za celo večnost, obišče ga tisto usode polno uro, ko mu ves svet ne ve svetovati, ko mu vsi ljudje ne morejo pomagati.

Vse to, ljubljani Lavantinci, nam mora biti polnoveljavni dokaz, kako najsvetejši zakrament altarja na vso moč oznanuje tisto čednost, ki je popolnost in je kraljica drugih čednostij, mislim kerščansko ljubezen, ki je živelj kerščanske uredbe sveta in je vez kerščanske družbe. Po vsej pravici imenujejo naš sv. Oče papež Leon XIII. zakrament presvetega rešnjega Telesa zakrament ljubezni, miru in edinosti. In sveti Tridenški zbor ga nazivlje znamenje edinosti, vez ljubezni, podobo složnosti. (Dalje nasl.)

Dunaj (Quid est veritas? Kaj je resnica?) Tako je prašal znari cesarjev namestnik Poncij Pilat našega Gospoda in Izveličarja Jezusa Kristusa pred sodiščem; toda zbal se je odgovora in herbet pokazal resnici. Kdo more tajiti, da je to vprašanje neskončno velike važnosti? Tudi zdaj so ljudje, ki se resnice bolj bojé, kakor satana. Kakor pa potrebuje telo vsakdanjega okrepčila, katero najde v jedi in pijači, tako zahteva in želi tudi duh zdrave in resnično vzvišene hrane, in ta je — resnica. Narodi in ljudstva vseh časov so preiskovali in si prizadevali, da bi spoznali pravo koreniko in jedro tega vzvišenega ideala. Še posebej nam imenuje zgodovina najznamenitejše kulturne narode, ki so se resno trudili, da bi našli resnico, rešili najtežjo zastavico; izmed narodov starega veka naj imenujem le Egipčane, Gerke, Rimljane in Izraelce. Dočim pri nekatereh narodih ni bilo niti govora o kakem napredku, so sloveli posamezni možje, ki so gojili vedo in skerbno preiskavali najvišjo modrost in resnico. In v čast onih mož, katerih serca so hrepenela le po resnici, kakor n. pr. Platon, Aristotel, Ciceron, se mora reči, da je niso iskali samo zaradi nje, namreč resnice same, temveč z vzvišenim in obče koristnim namenom, da bi soznali tudi druge ljudi z njo in jih zanjo spodbudili. —

Praša se pa: „Je li kedaj ljubi Bog človeštvo s tem osrečil, da bi mu razkril resnico?“ — Odgovor,

Je, in sicer v svetem razodenju. Bog sam je bil, ki je kot ljubeči oče otrokom svojim razodel, kolikor se mu je v Njegovi neskončni modrosti potrebno zdelo, da dosežejo glavni namen, zaradi kterega so stvarjeni. Ko so se pa narodi polagoma pravi veri izneverili, ki je bila ravno takrat prava, čista in sveta resnica, ko so se jeli verski nazori vedno bolj mešati in ko so naposled narodi pravega Boga čisto pozabili, — takrat je ostala luč svete vere po posebni milosti Božji in usmiljenju samo pri enem ljudstvu, namreč pri Izraelcih. Podivjačile so bile ljudi pregrehe, ker greh in resnica se ne strinja; grešnik raji vero in Boga tají, kakor pa da bi grehu slovo dal. V teh resnično žalostnih časih vidimo sem pa tje pri raznih narodih nastopati možé, kateri so imeli razsvetljenje in so hrepeneli le po tem, kar je pravo in lepo, ki so gojili razne vede, ki so koperneli po resnici. Toda vse prizadevanje, ves trud jih do resnice ni pripeljal; luč večne resnice, ki se je bila človeštvu že pred tisočletji razodela, je ostala kot najlepši, najdražji zaklad le pri Izraelcih, in sicer tako dolgo, dokler se ni Božji Sin, katerega je poslal sam nebeški Oče, razodel človeštvu, dokler ni prišel na svet oni, ki se imenuje Luč narodov, Lumen gentium, in o katerem govori nebeški Oče: „Prestol Tvojega gospostva stoji vedno; žezlo pravičnosti je žezlo Tvojega kraljestva; Ti ljubiš pravico, a sovražiš krivico. V začetku si vstvaril zemljo in nebo je delo Tvojih rok. Nebo bo prešlo, Ti pa ostaneš; vsi bodo zastareli ko obleka, in kot oblačilo jih bodeš predrugačil; Ti pa si večni, in Tvoja leta ne bodo prešla“ — Tako je; po Jezusu Kristusu je prišla vsa resnica med ljudi, ki so dobre volje, ki Njega spoznavajo, ki same sebe Njemu darujejo, ki slušajo Njega in Njegove apostole. On, Bog in človek, Zveličar sveta, je bil pravi pot. resnica in življenje. Po njem se je razlagala vesoljnemu človeštvu in vsem narodom najvišja modrost, večna resnica. Njegov nauk je vedno bil, je in bode tak, da se v vseh zapovedih in prepovedih zahteva čast Božja, časni in večni blagor vsega človeštva. Srečen, kateri sluša te nauke, in ki se jim podverže z veseljem in ponižno. Samo ti nauki morejo privedi ubogega zemljana do prave sreče, do notranjega miru, do zadovoljnosti.

Kdo pa hrani po Jezusovem vnebohodu prave Njegove nauke, zaklad svete vere, ki je izločno in samo večna resnica, kdo jih hrani povsem neskažene kot najčistejše bisere? To je sveta katoliška Cerkev, v kateri biva in živi Odrašenik Jezus Kristus vedno, in bo ostal pri nji do konca dni. Ta najdražji zaklad vsega človeštva, sveto katoliško vero, temelj večne resnice, hranijo najskrbnejši od Boga samega izvoljeni voditelji in cerkveni učeniki: Nj svetost sveti oče papež in škofje, kateri so skupna učeča Cerkev. Kdor Cerkev posluša, sluša Boga samega, ker učeča Cerkev je razsvetljevana od svetega Duha, katerega jim je obljubil Jezus, predno je šel k Očetu; kar svetu kot nauk razglasé, to je potem prava, najvišja modrost, to je najčistejša, neskaljena in nebeška resnica. In če govore sv. oče papež, vidni namestnik Jezusa Kristusa na zemlji, v imenu učeče Cerkve, tedaj govori po njem Bog sam, ker on je povedal voljo Božjo, in s tem čisto najčistejšo resnico. Papa locuto Veritas reperta. Ako je papež kak verski ali npravstveni nauk izrekel, kot učenik sv. Cerkve, se je s tem razodela resnica. Nič več ne rabi torej ka-

toliški kristjan še prašati: Kaj je resnica? — Ni mu treba družega, kakor poslušati učečo Cerkev, — in zvé in spozna resnico, ima jo v lastnih rokah, lahko se poživí v studencu večnega življenja, v izvóru, ki je prišel iz nebes z vsemi milostmi, in, ko je okrepčal tisoče src z nebeško hrano in jih pridobil za resnico, za Boga, odšel zopet v nebeško domačijo kamor naj tudi nas za Njim pripelje resnica!

Prof. Janez Repič.

Od fare pri Kostelu. (Oče utonil.) Presunljiva dogodba dné 25. svečana od fare pri Kostelu: 21. svečana ob 10ih v noč je utonil v Kulpi učitelj Fr. Sever. Bil je občinski tajnik in po občinskih opravilih šel je v pol ure oddaljeno selo Potok. Ko je šel od župana proti domu po slabi poti in gosti megli, ki je pokrivala reko Kulpo, je zgrešil pot in bivši k temu še slabega vida, je na neki stermini reke Kulpe v vodo padel. Brodil je še nekoliko časa po vodi, dokler ga ni odnesla dereča reka. Ker ga ni bilo dolgo časa domú, šli so ga domači, žendarji in drugi ljudje iskat, ali vsled pregoste megle ga niso mogli najti. Še-le drugi dan so ga našli vsega zmrznega v vodi zapletenega med verbovje. Zapustil je revež vdovo in osmero otrok, ki so razun enega še vsi ne preskerbljeni. Blagi ranjki je bil v 53. letu in manj-kalo mu je še samo dve leti, da bi bil dobil polno pokojnino. Bil je dober katoličan in je natanko sploval svoje dolžnosti. Kako dober oče in vesten izgojitelj svojih otrok je bil, kaže tudi to, da je dva svoja sinčka pripravil že do gimnazije, eden je v prvi in eden v drugi latinski šoli, oba sta prav pridna in čversta dečka, Maks in Viljem, eden celo med odličljaki in dobivata tudi nekoliko hrane pri „dijaški mizi.“ Bog daj ranjcemu večni mir!

Iz opatije Marija-Zvezde v Bosni. (Slovesnosti. Kdor želi k Trapistom pristopiti.) Na pustno nedeljo imeli smo posebne slovesnosti. Razen 40urine pobožnosti med izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom sta dva čč očeta po mil. gospodu škofu prejela red cerkvenega posvečevanja. Eden novomašnikov izmed novoposvečencev je Kolinske školije. Opatija oo. trapistov ima sedanjo dobo 21 mašnikov, ki pastirujejo v Marija-Zvezdi, v Jožefgradu, v Mariengradu, v Rudolfovem Dolu, v samostanu Nazaretu (sestre presv. Kervi) in pri Mariji Brezmadežni v Dalmaciji.

Vsemogočni Bog dodeli, da bi pristopilo mnogo mladenčev v samostan redovnikov Trapistov, bodi si kakoršnega koli stanú ali starosti. Pa tudi taki, ki se razumevajo na kmetijstvo, ali ki znajo lepe umetnosti in rokodelstvo, kakoršno koli, se sprejemajo, vsi zamorejo sodelovati v vinogradu Gospodovem. Dela je dosti za vse.

Kteri želé pojasnila zastran sprejetja v red Trapistov v Marija-Zvezdi, naj le z zaupanjem pišejo pismo do častn. Br. Fridolina Tellerja, prokuratorja pri Trapistih v Marija-Zvezdi (Ehrsamen Fridolin Teller, Trappistenbruder in Maria-Stern, Bosnien.*)

Iz Egipta. (Dogodbe Jurčeta Hermina.) (Dalje.) Prosim Vas, naj mi kaj pišite, da bi se z Vašim novicam tolažil. Tudi želim izvedeti, kako je

*) Ali bi ne kazalo tudi marsikteremu ponesrečenemu dijaku poskusiti pri Trapistih? Stan je častljiv, pot v zveličanje.

g. duhovniku Antonu Jamniku in kje je in kaj dela. Jako me bo to tolažilo, če mi bo sam kaj pisal. Želim tudi nekoliko slovenskih knjig, da bi imel kaj slovenskega brati. Če bi bilo mogoče, da bi v Ljubljani ali v Terstu kakošno službo dobil, ali drugače si svoj kruh služiti zamogel *traductiones ex aliqua lingua in aliam faciendo vel libros scribendo etc.* vel. *adhuc scholasticis me exerendo disciplinis*, bi mi bilo največje veselje. Sem jako truden od egiptiškega kraja in želim umreti tam, kjer sem svoja otroška leta cdživel. kajti spoznam Kranjsko deželo za svojo resnično domovino in to toliko več, da vreme v tej nesrečni deželi je hudo in moko.*)

Rad bi Vam veliko več pisal, pa ne vem slovensko zadosti, da bi Vam spodobno vse popisal, kar želim. Upam da to ne bode zadnje pismo in da ko Vam bom večkrat pisal in odpisal, se bom tudi slovenskega jezika boljše navadil ter lepša pisma pošiljal.*)

Zelo me je veselilo, ko sem slišal od slovenskega o. frančiškana, ki nam je iz Ljubljane poslan, da ste še zdravi in da ste kanonik v Ljubljani. Serčno Vas prosim, da se ozrite na svojega hvaležnega . . .

Pozdravite mi gospoda Jamnika in kolikor je še mojih znancev. Pozdravite mi lepo in prijetno Kranjsko deželo in milo Ljubljano. in če Vam je le mogoče, prosim, da mi pomagate da bi jo še enkrat videl in da se Vam ustmeno zahvalim . . . Tako bodo dopolnjene vse moje želje in se bom za božjo čast več in več posvečeval.

Pozdravim Vas serčno in Vam s svojo ženo in otroci roko poljubim. Vaš hvaležni

Jurij Hermina.

Iz Amerike. (Rock Springs 10. februarija 1895. Slovenci ne v Ameriko!) Jaz vem, da ima še marsikateri Slovenec željo podati se v Ameriko, kateremu pa jaz s tem pismom odsvetujem še sedaj. Po slovenskih pokrajinah se večkrat Slovenci pogovarjajo o Slovencih v Ameriki, in povprašujejo, kako se temu ali onemu godi in tudi, kje je ta ali oni. Marsikaj se tudi nad katerim zmotijo; mislijo, da se mu dobro godi; toda on mora hoditi brez denarja po Ameriki. V naših dveh Amerikanskih časnikih se ves čas iščejo Slovenci. Zato naj pa Vam malo popišem, kako se človek zgubi v Ameriki in še posebno zdaj v teh slabih časih.

Ni še minulo mesec dnij, ko sem prišel od dela, mi je pripovedoval moj prijatelj — Slovenec, da je bil čez dan v mestu in da je videl, kako so ljudje hodili na kolodvor, potem je še sam šel gledat in videl notri merliča, ki je imel zdrobljeno glavo, potem zlomljeni roki in nogi, in je rekel, da so ga zato tam pustili čez dan, ko bi ga kateri izmed ljudi mogel spoznati. Dobili so ga zjutraj ob dveh na progi pri kolodvoru. Kaj je bilo temu vzrok? Ali ne morebiti slabi in revni časi? Po več krajih ljudje nimajo kaj jesti ne strehe in tudi ne obleke. Potem si marsikdo začne premišljevat, kaj in kako bi počel.

Poda se brez denarja blizu kake postaje, in ko pride tovorni vlak s praznimi vozovi, skoči na voz,

*) To so sicer *«pia desideria»*, se zlasti zarad družine; nauk je pa tudi to za nas. Vr.

*) Pisano je tako dobro slovensko, da se je res čuditi čez toliko let. Vr.

ako se mu posreči; ako pa ne, pa mora še drugega pričakovati. Marsikdaj se kateri, ki ni hitrih nog, ponesreči, da pade pod kolesa in mu zdrobi jeden ali drugi del života. Kaj potem s takim človekom? Ako ostane živ, je revež vse svojo žive dni. Nas Slovencev tukaj ni veliko, ker jim še ni prav zelo znan ta naš prvi kraj, in se tudi vsaki čas delo ne more dobiti. Pretečeni mesec jih je bilo kake 300 odpuščenih od dela, ali izmed Slovencev še zdaj nobeden ne. Vseh je nas Slovencev tukaj 20. Zdaj v preteklih desetih mescih smo pa tudi tri položili v grob. Lansko leto namreč dné 17. agrila smo pokopali Jožef-a Potisk-a iz spodnjega Štajerja. Padel je bil kamen nanj in v dveh urah bil je mrtev. Zapustil je ženo in pol leta starega sina. Meseca julija nam je nemila smert pobrala drugega rojaka, Martin-a Buh-a, iz Lučin nad Škofjokoko. Spodkopaval je premog in imel je ravno dokončati delo, kar se uterga še veliko premoga in ga tako poškoduje, da je v dveh dnevih izdihnil dušo. In tretja pa je bila soproga ranjcega Jožef-a Potisk-a. Domá je bila na Dolenjskem, po imenu Jožef-a Gačnik, in bila je poprej v službi v Terstu. Pokopali smo jo bili vlani 16. januarija. Zapustila je bila bratu dva nedorasla sina.

Bog daj vsem trem v miru počivati in večna luč naj jim sveti!

Priserčni pozdrav vsim Slovincem po širni domovini!
Fr. K . . k. *)

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Da prej pridemo do zavoda, katerega bi še prav posebno rad bolj natanko opisal, opustim druge salezijanske zavode v Turinu in v obližji Turina. Imajo pa Salezijanci v mestu prav pri tisti imenitni cerkvi sv. Janeza evangelista, kjer se je preteklo leto 1894 prav veličastno obhajal evharistični shod na čast presv. Rešnjega Telesa, prav lepo in veliko poslopje ob široki ulici. To ti je mestno poslopje, imenitni vstav, v katerem so srednje šole. Voditelji in učitelji v tem zavodu so čč. gg. Boskovi učenci ali Salezijanci. Mladeničev je ondi okoli šest sto.

Ta ustav je jasen dokaz prekoristnega ter vspešnega in blagodejnega delovanja Salezijancev, katero jim hvaležno priznava Turinsko mesto in celo laška vlada jim zaupa in izročuje svoj zavod in svojo mladino. Iz tega si lahko sklepamo, da bodo salezijanske naprave gotovo tudi pri nas dobro prospevale.

V obližji mesta Turinskega v Št. Benji, imajo Salezijanci zlo tako napravo, kakor v mestu, le da je veliko manjša ter je tudi gojencev nekako dve sto. In od Št. Benja kako uro naprej pa imajo kaj lep in velik zavod sv. Mihaela (Casa di st. Michele) v Foglizzi med rodovitnimi vinskimi goricami. Prekrasna cerkva sv. Mihaela je v tej hiši. Tu imajo sami Salezijanci srednje šole za tiste mladeniče, k. želijo biti duhovni ter postati salezijanski misijonarji. Tacih mladenčev je tu notri okoli tri sto, ali pa še

*) Serčna hvala! Na vprašanje: kaj bi pisali, odgovor: Dobro so vse tvarine, ki kaj služijo v nauk in spodbudo, in smo prav hvaležni zanje. Serčen pozdrav!

kaj več. Tu notri je tudi naš Jožek iz Kočevja; piše se Jaklič in je pristopil v salezijanski zavod iz druge latinske šole v Kočevju dne 25. julija 1894. Šel pa je v ta zavod zato, ker je tu poleg laških tudi nekaj nemških, večinoma švicarskih učencev. Salezijansko vodstvo je mislilo učencu vstreči, mislé, da med Nemci ter Švicarji mu bode ložje bivati in učiti se, kakor pri družini učencih, ki so mu čisto ptujih narodnostij. Pa že sem skoraj preobširno začel to hišo opisavati; hitim toraj nazaj v mesto k svoji naj imenitniši hiši salezijanski, kjer počivajo tudi ostanki preblazega Janeza Boskota. (Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Vojakom je vojniški škof spisal prav priserčno vojaško potno poslanico, v kateri jim na serce govori, kako je Jezus Kristus s svojo grenko smertjo na križu tudi vojake odrešil, jih s sv. kerstom za svojo lastnino sprejel, ko so obljubili, da se grehu odpovedo in hočejo v pravičnosti in svetosti Bogu služiti, kakor piše sv. Peter: „Kristus je na križu za naše grehe terpel, da grehu odmerjemo in pravici živimo. (I. Pet. 20 24.) Odmreti grehu in pravici živeti, to še le je celi pravi človek. Božja lastina smo mi, kakor govori po preroku: „Glej, vse duše so moja lastnina: duša očetova kakor duša sinova je moja lastnina.“ (Ezech. 18, 4.) Iz tega dokazuje, kako ne vreeno je, ako na pr. človek noče Bogu služiti in si postavi svoje strasti za svojega malika; toda ne dajte se motiti: nečistniki ne bodo posedli kraljestva Kristusovega. (Ezech. 5, 5.) Izvaja še dalje, kako je Bog tudi dobri Oče, čegar zapovedi moramo vsi biti pokorni kot dobri sinovi, da bomo deležni njegove slave v nebesih. Prav in dolžnost je, da so vojaki pokorni svojemu cesarju, To mora biti, to hoče tudi Bog; pa to ni še vse dosti, ker vojaki niso samo zvesti in serčni bojevalci svojega cesarja in apostolskega kralja, temuč so tudi določni vojaki Kristusovi, „delajte serej kakor dobri vojaki Kristusovi.“ (I. Tom. 6, 1, 2.)

K sklepu opominja vojake: „Porabite sveti postni čas v to, da se s zakramentom sv. pokore očistite grehov, in storite terdni sklep, verovati se grehov, bežati pred nečistostjo, preklinjevanjem, tatvino, ter da boste živeli pravično.“

Božji najbogatejši blagoslov pridi nad Vas. Nje gova milost naj vterjuje Vas!“

Dr. Koloman Belopotocki.

Krepki opomini veljajo povsem vernikom, zlasti še sedanjim in bivšim vojakom in mladenčem, posebej onim v vojaških letih.

Amerika. „Amerikanski Slovenec“ naznanja iz Tovera: V ponedeljek se je smertno ponesrečil vojak Anton Hren, star 26 lét. Nakladal je premog, ki se je nanj vsul in ga hudo poškodoval. V bolnišnico so prenesli še živega in sedel je še na stol, toda v par minutah se je zgrudil na tla in umerl. V zadnji seji, tri dni pred smertjo, je bil vknjižen v zapisnik „K. S. K. Jednote“, zato bo njegova žena dobila 500 dolarjev. Doma je bil iz Polj pri Vel. Laščah na Kranjskem. Bog mu daj večni mir.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec sušec (marc. 1895.)

a) Glavni namen:

Duh molitve.

Prerok Jeremija je v imenu Božjem spodbujal nezveste Izraelce, da naj se vendar vernejo zopet k Bogu; spet jim bo daril svoje milosti, ako bi vsaj zdaj začelo izraelsko ljudstvo klicati vanj. „Moj oče si ti!“ Ze tedaj je torej hotel Bog, da naj ga Izraelci imenujejo očeta, da ga molijo njega svojega Očeta.

V novi zavezi je razodel Bog še bolj odkrito to zahtevo, da naj ga kličejo ljudje očeta. Učenci so prosili Gospoda, naj jih nauči moliti. Jezus je pa začel vsakemu znano molitev, molitev, ki je moli vse kerščanstvo vsaki dan, z besedami, „Oče naš!“ In sv. apostelj Pavel pravi kar naravnost, da smejo edino le kristjani s popolno pravico govoriti z Bogom tako, kakor otroci z očetom. Rimskim kristjanom je pisal tako-le: „Saj niste prejeli duha sužnosti spet v strah, temuč prejeli ste duha posinovljenih otrok, v katerem kličemo: „Aba, (Oče)! (Rimlj. 8, 15.) In v dismu do Galačanov pravi: „Za tega voljo zdaj ni več hlapec, ampak sin; ako je pa sin, je tudi delež po Bogu.“ (Gal. 4, 7.)

Če je temu tako, če Bog ni samo naš Stvarnik in Gospod, ampak tudi naš Oče, potem moramo pa tudi tako živeti in delati, kakor se spodobi otrokom: moramo se obnašati do Njega tako, kakor se vedó otroci do očeta, radi in brez strahu se mu movamo bližati in v otroški [zaupnosti ga imenovati „Oče!“ Nikakor se pa ne smemo vesti tako, kakor se vedó slabi otroci do očeta: ne smemo biti nezaupljivi do Boga, ne smemo se ga plašiti. Ne smemo dvomiti, ali ima Bog dobre namene z nami, ali ne; ne smemo misliti, kakor bi bil Bog sebičen, ali da mu ni mar za naše skerbi in želje. Tega ne; dober otrok ne misli tako o svojem očetu; dober otrok je popolnoma terdno prepričan, da ga oče prav iz serca ljubi. Zato mu ni nikjer ljubše, kakor na očetovem naročju in misli, da je vse dobro, kar mu oče da. Le jedna misel vodi dobrega otroka: to mi je dal modri, dobri oče, oče mi hoče le dobro, oče me ne zapusti; treba je le da ostanem vedno pri njem in da ga nikoli ne zapustim; Pri očetu sem varen. V takem otroškem duhu spoštuje, ljubi in žahvaljuje in prosi otrok očeta priprosto in ponižno, v vsem in podolnoma se izroči ljubečemu vodniku. (Konec sledi.)

b) Posebni nameni:

1. **Praznik ternjeve krone.** Ta in vsak dan mesca vse naznanjene, pa ne še zaznamnjene ali neprevidoma nastale zadeve. Pokora za grehe prevzetnosti.

2. **S. Simplicij.** Očitni grešniki in grešnice. Gospodarstveno, tako zelo stiskano kmečko prebivalstvo. Hudo bolni in umirajoči.

3. **Perva postna nedelja. S. Kungunda.** Vernitev časti Božje v postavodajalstvo. Postne pridige.

4. **S. Arkadij.** Cerkev Jezusovega Serca v Rumuniji. Odvernitev žalostnih mešanih zakonov. Pomladanska setev.

5. **S. Pavel Nav. in somučenci.** Japonsko in Kitajsko. Brezverski stariši in njih nekerščeni otroci. Hudo stiskani družbinski očetje.

6. **S. Fridolin.** Po nezgodah in pregrehah razdjane kmečke družine. Gorečnost in napredek v študijah. Mnogo izseljencev.

7. **S. Tomaž Akvinski.** Zoper nevero na visokih solah. Gorresova in Leonova družba. Pisateljska podjetja.

8. **Praznik svete sulice in žebljiv N. G. J. Kr. S. Janes od Boga.** Rast pobožnosti do Jezusovega Serca. Redovna provincija. Bolnišnice.

9. **S. Frančiška Romana.** Večkratni vredni prejem svetega Obhajila. Pospešitelji molitvenega apostolstva.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka dobrotnica za uslišanje neke prošnje. — Mlad deček priporočen v Marijino varstvo, da bi se nedolžen ohranil in se dobro učil. — Neimen. posebej priporočen v dober njegov namen. — Slaboveren visokošolec priporočen v molitev in v priprošnjo Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za spreobrnjenje. — Neki dlje časa na duši in na telesu bolan človek se priporoča v molitev za spreobrnjenje iz za doljenje zdravja, ter da bi velikonočno spoved in sv. obhajilo spodobno prejeti zamogel. — Da bi Bog dal lepo vreme za srečne pridelke. — Za srečo pri kupovanji.

Zahvala.

K večji časti in hvali Božji, se po obljubi očitno zahvalim presvetoemu Jezusovemu Sercu, Materi Božji, sv. Jožefu, mnogim drugim svetnikom in kerstnim patronom, angeljem varhom za uslišanje in pomoč v neki važni potrebi. Jozefa Mencinger.

Listek za raznoterosti.

Škofjski hišnik Anton Stoekl v svojem in ostalih imenu naznanja sorodnikom, prijateljem in znancem, da mu je po Božjih sklepkih v 63. letu življenja umerla soproga gospa Jozefina, rojena Lenasijeva, pobožno prejemši ss. zakramente za umirajoče, in je bila 26. t. m. ob 1² 6ih popoldne v prav lepem sprevedu spremljana k sv. Krištofu. — Naj smemo pristaviti še to, kako so praznovani gospod knez in škof o tej priliki pokazali svoje veliko čestčenje do presv. Rešnjega Telesa, pa tudi svojo vdano naklonjenost do svoje zveste domače družine. Ko je namreč prišel duhoven s presveto Popotnico, so višji pastir sami s prižgano svečo v roki bili ves čas pričujoči ter so spremljali dotične obredne molitve. Tudi so bili pričujoči pri molitvah, ko so umerlo odpravljali k sprevedu, kateri Bog daj večni mir!

Čast. gospod Jan. Lavrenčič, župnik v Boštanju, je dobil župnijo Šmartno.

V Št. Vidu pri Ljubljani, kakor je č. g. Janez Žan iz B. misel sprožil, bode l. 1897 stoletnica, odkar je bila dozidana Št. Viška cerkev. Gosp. Žan, kot zgodovinar, pridno spisuje življenjopise Andreja Bitenc-a, šolskega dobrotnika; Antona Žana s Trate. .

Solnograd 23. febr. 1895. (Poterdilo.) Poterjam častno, da sem prejel zbirko „Zg Danice“ 126 gld. in sicer 5 gld. za stradajoče redovnice na Italijanskem; 5 gld. za Marijino hišico v Loreti; 1 gld. za misijone na Severu; vse drugo za „razširjanje svete vere.“

Bl. Holavs. l. r.

„**Večna luč**“ Silo mična povestica. V angleščini spisal kardinal Wisema, po nemškem prevodu spisal in založil V. Steska. Knjižica z 52 str. stane 10 kr. v „Katol. bukvarni“ (po 10 iztisov skupaj. poštnine prosto, se dobiva tudi pri g. pisatelju Vikt. Stesku. kapl. v Kočevju).

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: P. n. M. L. 10 gld. — Neimenovano lepo serce po nekem srečnem dogodku 20 gld. — Neim. s pripisom: „Frangé esurienti panem!“ 10 gld., da naj dijaki molijo za dobrotnika. — G. A. V. 3 gld. 10 kr. — Tudi za „kruhe sv. Antona“ neimenovana gospa 1 gld. — M. M. za „kruhe sv. Antona,“ da bi bila neka prošnja uslišana, 1 gld. 20 kr. — Neimenovana ravno tako 1 krono v dober namen. — J. R. v Idriji za „kruhe sv. Antona“ pridnim dijakom v Ljubljani 1 gld. — Č. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. duh. upravitelj 5 gld. — Neimenovana dokrotnica 1 krono. — Iz Mengša 2 gld. 50 kr. v namen, da bi se mlad deček priden in nedolžen ohranil. — Za vgodno vreme kot „kruhi sv. Antona“ 20 sld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Neimen. s pristavkom „Bodite usmiljeni!“ 10 gld.

Za Marijanišče. „Bodite usmiljeni!“ 10 gld.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: Gospodičina učiteljica iz Idrije nekaj zlatnine.

Za sv. Očeta: Č. g. župnik v Št. Vidu pri Zatičini 76 gld.

Za katol. družbo gg. vsučiliščnikov na Dunaju: Č. g. župnik Fr. Jarc 5 gld.

Za brat. S. Rešnj Telesa: Č. g. duh. past. Fr. Tavčar 2 gld.

— Č. g. župnik Štefan Jaklič v Št. Vidu pri Zatič. 31 gld. 30 kr.

Za razširjanje sv. vere: (brat. sv. Frančiška) 64 gld. s pristavkom: „Bodite usmiljeni!“

Za stalno rezidenco Jezusove družbe v Ljubljani: Č. g. žup. Fr. Jarc 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Gorici: Č. g. župnik Fr. Jarc 2 gld.

Za šolske sestre v Velikovecu: Č. g. župnik Fr. Jarc 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Ana Brus 1 gld. — K. S. 2 gld.

Za deško ubožnico pri oo. Trapistih v Marija-Zvezdi: V. č. g. župnik Mat. Tavčar 10 gld. — Ana Brus 2 gld. Njena sestra 1 gld. — Neimenovan iz Št. Vida 1 gld. 20 kr. — V. č. g. zlatomašnik Fr. Vohinec 1 gld. — J. R. iz Idrije 6 kron.

Za brat. sv. Leopolda: K. S. 2 gld.

Za zamursko bratovščino: Blaga ljublj. družina 15 gld.

Za odkup zamurskih otrok v Afriki: Neimenovana 5 gld.

Za katol. misijone: Č. g. župnik L. Kristofič 1 gld. — Neimenovan 1 gld. — Iz Dol 10 gl., deloma zbirka od ss. 3 Kraljev.

Za misijone med razkolniki slovanskimi: Č. gosp. kapelan Fr. Birk 5 gld.

Za misijone ali dobre namene: Neimenovan 4 gld.

Za Marianhill v Afriki: K. S. 2 gld.

Za najbolj potrebne misijone: J. R. 1 gld.

Za afrikanski misijon: Ana Brus 1 gld. — Č. g. duh. past. Fr. Tavčar 1 gld. — G. A. V. 1 gld.